

Валдковски ходѣше съ голѣми крачки по стаята, съсѣдна съ тази на внука му. Мекъ килимъ заглушаваше стѣпките му. Той чуваше хрипкавото дишане на момчето. Женю всѣка минута се събуждаше отъ тежкия сънъ, а докторътъ се луташе около него и ту му правѣше хмелови вани, ту му даваше да диша пара.

Неумолимо дълго се точѣха минутитѣ, дълги като вѣчностъ. Понѣкога докторътъ излизаше и питаше за изпратения. Женю се задушваше.

Бѣше вече 5 часа сутринята.

„Ще успѣе ли Рита? ... такава дѣте! ... Ами ако коньтъ я е хвърлилъ и убилъ: та нали тя е послѣдната, ако сѣдбата му отнеме Женя“, — таква мисли се лутаха въ старата глава. Прѣдъ него се мѣркаше лицето на любимия му нѣкога синъ и разпаленото личице на момичето. ... Още цѣли два часа има да се чака. ... Ами, ако тя не успѣе? Колко случайности! ... Какъвъ трудъ е да се прѣминатъ 90 клм.“

А врѣмето течеше минута по минута и всѣка му се струваше вѣчностъ.

„Какво е това? ...“ Тропотъ отъ копита по пѣсѣка на двора.

Бѣлото, стройно, покрито съ пѣна, тѣло на кобилата се мѣрна прѣзъ прозореца.

Валдковски се хвърли къмъ вратата и се заветеche като юноша, като не вѣрваше очитѣ си. При входа вече се бѣше събрала тѣлпа. Слугитѣ разтвориха рѣцѣтъ на Рита, съ които тя бѣше обвила шията на кобилата и я свалиха отъ нея блѣдна и почти безъ съзнание.